

Arrest

nr. 273 106 van 23 mei 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. SHONIA
Van Eycklei 10 A
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. SHONIA en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 januari 2013 België binnen en verzoekt de volgende dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 22 juli 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 3 februari 2016 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep, ingesteld tegen de beslissing van verzoeker. In juni 2016 wordt verzoeker vanuit België per vliegtuig gerepatriëerd naar Georgië.

1.2. Op 30 juli 2021 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 31 januari 2022 neemt de commissaris-generaal ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 februari 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger van Georgische origine te zijn, afkomstig uit Adigeni, Georgië. U bent religieus gehuwd met A.K. (OV x.xxx.xxx). U was lid van de voormalige regeringspartij United National Movement (UNM). U voerde campagne voor de lokale kandidaat van UNM in het meerderheidskiessysteem, Z.C. In de aanloop naar de parlementsverkiezingen van 2012 kreeg u een conflict met G.K. en T.N., twee lokale leiders van de toenmalige oppositiepartij Georgian Dream. Zij stelden u voor om van kamp te verwisselen. In augustus 2012 organiseerde u een voetbaltornooi. Leden van Georgian Dream begonnen tenten op te stellen rond het stadion waar het tornooi zou doorgaan. Ze deden dit omdat Z.C. en de lokale politiechef hen hadden verhinderd om een kantoor te openen. Er ontstond een woordenwisseling tussen u en G.K., die u hierbij ook sloeg. Uiteindelijk kwam de politie tussenbeide en zijn de aanhangers van Georgian Dream vertrokken. Op de verkiezingsdag vervoerde u mensen die met een mobiele stembus rondgingen in de streek. In Adigeni won, tegen de landelijke resultaten in, de kandidaat van UNM de verkiezingen. Rond 20 oktober ontving u een eerste dreigtelefoon, waarin verwezen werd naar de overwinning van UNM die niet zonder gevolgen zou blijven. In november volgden nog meer dreig telefoons waarin u en uw gezin bedreigd werden. Op 1 december werd u 's avonds, toen u te voet onderweg was van uw tante naar huis, door drie mannen aangevallen. U werd ernstig geslagen en verloor het bewustzijn. U kwam terug bij toen een buurman u vond. Nadat uw buurman u naar huis had gebracht, belde uw familie een dokter en de politie. De agenten stelden enkele vragen maar u was niet in staat om veel te praten. Twee dagen later werd u alsnog naar het ziekenhuis gebracht voor onderzoek. U bleef thuis wonen. In de daaropvolgende dagen werd u nog enkele keren opgebeld. Op 15 december besloot u naar de politie te gaan omdat het onmogelijk was om zo te leven. Daar zag u dat G.K. de nieuwe politiechef was geworden ondertussen. Hij liet u verstaan dat u uw verdiende loon had gekregen maar dat dit nog niet alles was. Tijdens dit gesprek eiste hij dat u bepaalde bekentenissen zou afleggen. Hij wilde dat u zou toegeven dat u had geholpen om de verkiezingsresultaten te vervalsen; dat Z.C. persoonlijk verantwoordelijk was geweest voor het niet verhuren van kantoren aan Georgian Dream; en dat u mensen had gechanteerd tijdens de verkiezingscampagne opdat ze voor UNM zouden stemmen. Om uzelf te beschermen, zei u dat u er over zou nadenken. U kreeg een week de tijd, waarna u zich opnieuw moest aanbieden. In de nacht van 24 op 25 december kwamen G.K. en enkele andere mannen naar uw huis. Hij liet u verstaan dat u zich de volgende dag moest aanbieden bij de politie, zo niet zouden ze iets anders doen. U vertrok de volgende dag samen met uw echtgenote richting Batumi, waar een neef van u woont. Met de hulp van een vriend slaagden jullie er in illegaal het land te verlaten. Jullie reisden verder door Turkije naar Athene. Van daaruit reisden jullie clandestien naar België, waar jullie aankwamen op 10 januari 2013 en dezelfde dag nog asiel aanvraagden.

Op 22 juli 2015 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van zowel u als uw vrouw. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bij arrest van 3 februari 2016 (arrestnr. 161289). U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan.

In juni 2016 werd u vanuit België per vliegtuig gerepatrieerd naar Georgië. U verbleef bij een vriend in Tbilisi. Uw moeder vertelde u dat u niet naar Adigeni moest komen, omdat het daar niet veilig was voor u. Ondanks haar advies besloot u toch om uw ouders in Adigeni te bezoeken. Na ongeveer een uurtje hoorde u lawaai buiten. G.K. drong gewapend uw ouderlijk huis binnen. Hij wilde u opnieuw dwingen om een verklaring te ondertekenen waarin u toegaf dat u de verkiezingen vervalst had. Toen u weigerde, sloeg hij u bewusteloos. Toen u wakker werd was G. verdwenen. U besloot zo snel mogelijk terug te keren naar België. Vanuit Tbilisi veranderde u uw naam en reisde met een Grieks visum in augustus 2016 terug naar België. Sindsdien verblijft u zonder geldige verblijfsdocumenten in België. In oktober 2020 werd u via de telefoon bedreigd door ene W. die wilde dat u voor Georgian Dream zou stemmen. Ook uw ouders werden bedreigd en gedwongen om op Georgian Dream te stemmen.

Op 30 juli 2021 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische asielautoriteiten. Ter staving van uw asielmotieven legt u uw rijbewijs neer met uw nieuwe naam.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

U werd tweemaal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Een eerste maal, op 24 november 2021, gaf u aan een hoog risicocontact te hebben gehad binnen uw gezin, waardoor het gehoor geannuleerd diende te worden. Een tweede maal, op 14 december 2021, gaf u aan coronasymptomen te hebben, waardoor u het gehoor wederom wenste uit te stellen. Na nauwer onderzoek blijkt dat, hoewel u teruggekeerd bent naar uw land van herkomst, de elementen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanhaalt in het kader van uw nieuwe asielaanvraag niet van die aard zijn de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking zou komen voor een vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming. Hierdoor werd geoordeeld dat het onnodig is om u een derde maal uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u nog steeds vervolging vreest door figuren zoals G.K. omwille van uw politieke voorkeur, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

In 2016 keerde u een maand terug in Georgië, waarbij u een uur na aankomst in uw dorp al zou zijn aangevallen door G.K. Echter werd de vervolging door G.K. in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming ongeloofwaardig geacht. Het louter aanhalen van nieuwe vervolgingsfeiten, zowel in 2016 als in 2020, die volledig voortbouwen op de oorzaak en vervolgingsfeiten die u reeds eerder aanhaalde, verandert niets aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Bovendien kan opgemerkt worden dat uw problemen in Georgië zich al voordeden in 2016, oftewel meer dan 5 jaar geleden, en dan opnieuw bij de verkiezingen in 2020. Toch diende u pas in 2021 een nieuw verzoek in tot internationale bescherming. Uw laattijdige asielverzoek valt niet te verzoenen met uw bewering een ernstige vrees te hebben voor vervolging in uw land van herkomst.

Het document dat u neerlegt verandert niets aan bovenstaande vaststelling. Uw rijbewijs bewijst slechts dat u uw naam officieel veranderd heeft, hetgeen niet in twijfel wordt getrokken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Luidens het verzoekschrift is de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende en steunt deze op een feitelijke onjuistheid.

Als motivatie voor de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het huidig verzoek om internationale bescherming werd door het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) aangegeven dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht bij zijn volgend verzoek om internationale bescherming, alsook zou verzoeker het gehoor twee maal toe hebben laten uitstellen, wat volgens het verzoekschrift absoluut niet waar is.

Voor het eerste interview, gepland op 24 november 2021, heeft verzoeker het commissariaat-generaal op voorhand ingelicht een hoogrisicocontact te hebben gehad binnen zijn familie, waardoor het gehoor door het commissariaat-generaal werd geannuleerd.

Wat betreft het tweede interview, dat gepland was op 14 december 2021, was verzoeker samen met zijn advocaat op die datum aanwezig bij het commissariaat-generaal. Verzoeker was klaar om het interview af te leggen, en om nieuwe documenten voor te leggen. Na ongeveer dertig minuten wachten in de wachtzaal, informeerde een medewerker van het commissariaat-generaal verzoeker en zijn raadsman dat de tolk onverwachts ziek was geworden en dat hierdoor het interview niet ging doorgaan. Hierop heeft de advocaat van verzoeker enkel gereageerd met de vraag wanneer de volgende uitnodiging kon verwacht worden, waarop geantwoord werd dat het binnenkort ging zijn.

Het was totaal onverwacht voor verzoeker, zo stelt het verzoekschrift, om nadien, in plaats van een nieuwe uitnodiging tot gehoor, een definitieve beslissing te krijgen vanwege het commissariaat-generaal, waarin totaal onjuiste verklaringen werden afgelegd over de motieven van de bestreden beslissing.

Zo wordt in de bestreden beslissing aangehaald dat:

“U werd tweemaal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS. Een eerste maal op 24 november 2021, gaf u aan een hoog risicocontact te hebben gehad in uw gezin, waardoor het gehoor geannuleerd diende te worden. Een tweede maal, op 14 december 2021, gaf u aan coronasymptomen te hebben, waardoor u het gehoor wederom wenste uit te stellen”.

De laatste zin van deze aangehaalde passage is, zo stelt verzoeker, een volstreekte onwaarheid en pure leugen. Hij was die dag immers helemaal niet ziek en heeft zulke verklaringen nooit afgelegd. Integendeel, verzoeker was helemaal klaar om een interview af te leggen en nieuwe documenten voor te leggen aan

het commissariaat-generaal. Verzoeker verwijst hiervoor naar de schriftelijke verklaring van het commissariaat-generaal, die als bijlage 3 bij het verzoekschrift wordt gevoegd:

"wegens onvoorziene omstandigheden (afwezigheid van de tolk) kon het gehoor niet plaatsvinden."

Deze verklaring van het commissariaat-generaal staat luidens het verzoekschrift in schril contrast met de motivatie van de bestreden beslissing.

Aldus heeft verzoeker tot nu toe geen mogelijkheid gehad om gehoord te worden over zijn vervolging en over zijn motieven van zijn huidig verzoek om internationale bescherming.

Het nieuwe verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd door het commissariaat-generaal in de bestreden beslissing reeds inhoudelijk beoordeeld. De bestreden beslissing spreekt immers over de niet-ontvankelijkheid van het nieuwe verzoek, wegens gebrek aan nieuwe elementen, terwijl verzoeker nog geen mogelijkheid werd geboden de nieuwe elementen van de zaak toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen aan het commissariaat-generaal.

Nochtans, zo betoogt verzoeker, is het recht om gehoord te worden zowel in gerechtelijke als in administratieve procedures een essentieel onderdeel van de rechten van de verdediging. Op Europees niveau is het recht om gehoord te worden verankerd in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en erkend als een algemeen beginsel van het EU-recht. Het maakt niet enkel deel uit van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, maar is ook een algemeen beginsel dat op zichzelf staat.

Verzoeker stelt voorts dat zijn vrees in de problemen te komen bij terugkeer naar Georgië niet denkbeeldig aangezien de vrees voor zijn vervolging in zijn herkomstland erg reëel is. Vandaar is het volgens hem noodzakelijk om hem de kans te geven om zijn verhaal te doen in het kader van zijn nieuw verzoek om internationale bescherming.

Verzoeker besluit dat het commissariaat-generaal de bestreden beslissing niet op redelijke en zorgvuldige wijze heeft genomen. Hij is van oordeel dat op grond van het voorgaande wel degelijk werd aangetoond dat de bestreden beslissing op een feitelijke onjuistheid berust. Aangezien de bestreden beslissing minstens met een feitelijke onjuistheid behept is, dient de beslissing vernietigd te worden en dient verzoeker de mogelijkheid gegeven te worden gehoord te worden.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt een aanwezigheidsattest van het commissariaat-generaal als bijkomend stavingstuk bij het voorliggende verzoekschrift (stuk 3).

2.3. Beoordeling

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat het volgende, tweede, verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal in het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeker van 10 januari 2013 bij beslissing van 22 juli 2015 heeft besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid van de geopperde problemen, onder meer gelet op verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties in zijn verklaringen. De Raad heeft deze beoordeling en beslissing bevestigd in zijn arrest nr. 161 289 van 3 februari 2016. Er werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas en de vermeende, hieruit voortgesproten problemen en nood aan internationale bescherming. Verzoeker tekende geen cassatieberoep aan tegen voornoemd arrest, zodat alle rechtsmiddelen zijn uitgeput en de beoordeling van het eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is, in de zin van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissing met betrekking tot verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissing anders zou zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordeling zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal.

Artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.

Het feit dat geen persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal heeft plaatsgevonden, hoewel het wel de intentie was verzoeker te horen, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3, van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden, die ten grondslag lag van de beslissing van de verwerende partij om verzoeker niet opnieuw te horen, eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 31 augustus 2021). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Verzoeker werd aldus wel degelijk gehoord en kon zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor brengen. De Raad wijst er nogmaals op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal, zo weze herhaald, immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig, volgend, verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn volgend verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen en/of documenten hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Verzoeker zelf toont in dit kader bovendien op generlei wijze aan dat of waarom de verwerende partij hem *in casu* nog een derde keer had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. De Raad treedt verzoeker bij dat er een weliswaar gedeeltelijke feitelijke onjuistheid in de bestreden beslissing is geslopen, dit voor wat betreft de reden van het niet kunnen plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud waarvoor verzoeker op 14 december 2021 was opgeroepen en op welke dag hij zich samen met zijn advocaat aanmeldde bij het commissariaat-generaal. Uit het derde stuk, zoals gevoegd bij het verzoekschrift, blijkt dat, ofschoon verzoeker die dag in persoon aanwezig was op het commissariaat-generaal, het persoonlijk onderhoud niet kon plaatsvinden wegens ziekte van de tolk. In de bestreden beslissing staat evenwel enkel vermeld: *"Een tweede maal, op 14 december 2021, gaf u aan coronasymptomen te hebben, waardoor u het gehoor wederom wenste uit te stellen."* Dit is evenwel niet onjuist daar uit de notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 14 december 2021 blijkt dat naast het gegeven dat de tolk afwezig was, verzoeker bovendien aan het onthaal aangaf dat hij coronasymptomen had, wat door verzoeker ter terechtzitting overigens wordt bevestigd, en dat in samenspraak werd besloten het persoonlijk onderhoud af te lasten (administratief dossier, notities, p. 2).

De niet vermelding van de beide redenen waardoor het persoonlijk onderhoud op 14 december 2021 niet kon plaatsvinden, neemt echter niet weg dat het commissariaat-generaal vermocht vast te stellen dat het niet nodig was verzoeker te horen. De verwerende partij overweegt dan ook terecht: *"Na nauwer onderzoek blijkt dat, hoewel u teruggekeerd bent naar uw land van herkomst, de elementen die u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aanhaalt in het kader van uw nieuwe asielaanvraag niet van die aard zijn de kans aanzienlijk groter te maken dat u in aanmerking zou komen voor een vluchtelingenstatus of*

subsidiare bescherming. Hierdoor werd geoordeeld dat het onnodig is om u een derde maal uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud."

Verzoeker duidt in het verzoekschrift, zo weze herhaald en benadrukt, ook niet concreet aan wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten van nieuwe elementen of welke nieuwe documenten hij dan wel had willen toevoegen. Evenmin toont hij aan dat waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Ook ter terechtzitting verstrekt verzoeker hieromtrent geen verdere duiding.

Door op grond van de elementen, aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het huidige, volgend, verzoek om internationale bescherming, te oordelen dat verzoeker geen elementen aanhaalt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken, is de verwerende partij niet onzorgvuldig of onredelijk te werk gegaan. Deze elementen zijn bij de beoordeling van het nieuwe verzoek betrokken en onderzocht.

De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk werd gehoord, dat hij toegang had tot zijn dossier en dat, zoals hoger blijkt, de bestreden beslissing met reden werd omkleed. Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden aangenomen.

2.3.6. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet verder komt dan het uitoefenen van kritiek op de feitelijke onjuistheid, zoals vervat in de bestreden beslissing. Hij gaat allerminst in op de redenen ten gronde en op grond waarvan de verwerende partij in redelijkheid tot de beslissing van niet-ontvankelijkheid is kunnen komen. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging om de pertinente motieven dienaangaande, zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind, worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.7. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiare bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.8. Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de

zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS